

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/330/2021
Identifikačné číslo spisu: 1118202545
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1118202545.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. W., bývajúceho v X., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o zaplatenie odchodného a odstúpného, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19Cpr/9/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. januára 2020 sp. zn. 10CoCsp/3/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 02. mája 2019 č. k. 19Cpr/9/2018-70 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 2.365,761 eur brutto titulom odstúpného a 1.577,174 eur brutto titulom odchodného spolu s úrokom z omeškania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 105a, § 149 zák. č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2003, § 36 ods. 1, 2 zák. č. 311/2001 Z. z. (Zákonník práce) v znení účinnom do 31. augusta 2007, § 76 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. decembra 2003, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), čl. 17 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a vecne premlčaním nároku žalobcu uplatneného v konaní, keď v predmetnej veci boli kumulatívne splnené všetky predpoklady premlčania práva, nakoľko išlo o majetkové právo (ide o žalobu na plnenie, zaplatenie odstúpného a odchodného), ktoré podlieha režimu premlčania. Konštatoval, že premlčacia doba žalobcovi márne uplynula. Márne uplynutie premlčacej doby ako objektívna právna skutočnosť má za následok premlčanie práva, o ktoré ide. Za premlčané sa považuje právo, ktoré sa nevykonalo v dobe ustanovenej zákonom. Premlčacia doba je stanovená presnou dobou začiatku plnenia a koncom - štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil dňa 11. septembra 2003 a trojročná premlčacia lehota uplynula dňa 31. októbra 2006 (nakoľko odchodné a odstúpné by mali byť vyplatené so mzdou za mesiac september, najneskôr do konca nasledujúceho mesiaca) s tým, že ďalším predpokladom je, že oprávnený subjekt nevykonal právo v priebehu premlčacej doby. Pod vykonaním práva sa myslí podanie žaloby na súde. Žalobca žalobu podal na súd až dňa 07. februára 2018, oprávnený subjekt tak nevykonal právo v priebehu premlčacej lehoty. Zároveň

došlo aj k naplneniu posledného predpokladu premlčania práva spočívajúceho v uplatnení námietky premlčania na súde povinným subjektom v predmetnom spore žalovaným, ktorý námietku uplatnil pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrilo, a to vo vyjadrení k žalobe. Výrok, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, odôvodnil právne ustanovením § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a vecne tým, že prihliadol na to, že žaloba bola zamietnutá a žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozhodol rozsudkom zo dňa 30. januára 2020 č. k. 10CoCsp/3/2020-100 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaným vznesená námietka premlčania žalobcom uplatneného nároku je dôvodná, nakoľko v konaní sporným nebolo, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil ku dňu 11. septembra 2003 a žalobca žalobu podal na súd dňa 07. februára 2018, k premlčaniu jeho nároku došlo dňa 31. októbra 2006. K námietke zaujatosti vznesenej žalobcom proti sudcom Krajského súdu v Bratislave JUDr. Jurajovi Považanovi a JUDr. Janke Richterovej, odvolací súd uviedol, že z odvolania nevyplýva, aký súvis majú namietaní sudcovia s prejednávanou vecou a nakoľko námietka ani nespĺňala zákonné náležitosti (§ 53 ods. 2 CSP), odvolací súd na vznesenú námietku zaujatosti neprihliadal. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom okrem iného uviedol, že: 1/ odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % napriek tomu, že nevyplatenie odstupného a odchodného po pracovnom úraze bolo trestným činom. Podľa dovolateľa „naplnenie litery zákona o tom, že neúspešný žalobca má právo žiadať i náhradu trov právneho zastúpenia je v danom prípade v hrubom rozpore s dobrými mravmi (...)“. 2/ V predmetnom spore bol členom senátu i JUDr. Sádovský, ktorý verejne priznal hrubé vedomé porušenie Ústavy SR, keď umožnil viacerým sudcom priamy výber sporov, o ktorých rozhodovali; aj v prípade dovolateľa umožnil sudcovi Považanovi vybrať si jeho dva súdne spory a vedome o oboch nezákonne rozhodnúť. 3/ Podľa dovolateľa premlčanie jeho nároku na výplatu odstupného a odchodného bolo spôsobené tým, že sa hanbil podávať žalobu voči centrálnemu orgánu štátnej správy, ktorá má za úlohu chrániť zákonnosť, pričom sama pácha trestné činy. Podotkol, že najvyšší súd má podstatný vplyv na nezákonnosť konečného rozsudku, keď retroaktívne rozhodol o tom, že Soc. poisťovňa má údajne „nedostatok pasívnej legitímácie byť žalovanou stranou“ (uznesenie NS SR č. 3 Cdo 66/2017 zo 14.09.2017 - senát JUDr. Franciscyho).

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že na strane dovolateľa absentuje relevantný dovolací dôvod, keď dovolateľ vo svojom dovolaní neuviedol žiadne dovolacie dôvody, preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť ako neprípustné. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 prvá veta CSP) dovolací súd uvádza:

6. Dovolanie musí - okrem iného - spĺňať zákonné náležitosti. Tieto sú uvedené v ustanovení § 428 CSP, pričom popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP), ktoré sú požadované pri každom podaní adresovanom súdu, dovolanie musí obsahovať (i) označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, (ii) stanovenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda, (iii) uvedenie dovolacích dôvodov a (iv) dovolací návrh (petit).

7. Dovolanie podané žalobcom nespĺňa všetky zákonné náležitosti uvedené v bode 6. Predovšetkým v ňom dovolateľ zrozumiteľne neuvádza dovolacie dôvody. Dovolací súd aplikujúc ustanovenie § 124 CSP v rozumnej miere posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že ani z obsahu dovolania nie je možné odvodiť dovolací dôvod zodpovedajúci § 420 CSP alebo § 421 CSP.

7.1. Ďalej dovolanie neobsahuje ani dovolací návrh (petit), o ktorom má dovolací súd rozhodnúť, a to aj napriek tomu, že žalobca je fyzickou osobou s dosiahnutým vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP) a navyše odvolací súd žalobcu v rámci dovolaní

napadnutého rozhodnutia explicitne poučil (aj) o tom, že „v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)“ (pozri str. 8 rozsudku odvolacieho súdu).

8. Vzhľadom k tomu, že v posudzovanej veci nie je splnená zákonná podmienka dovolacieho konania vyplývajúca z § 428 CSP, najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. d/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 428 CSP.

9. Nad rámec uvedeného dovolací súd poznamenáva, že v prípade ak mienil dovolateľ námietkou týkajúcou sa trov odvolacieho konania priznaných žalovanému uplatniť dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, prípadne dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 CSP, čo však z dovolania a ani jeho obsahu nevyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), dovolanie by bolo v tejto časti odmietnuté podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

9.1. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania, i keď je obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia (por. § 392 CSP).

9.2. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K čomu dovolací súd uvádza, že „rozhodnutím vo veci samej“ je meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe. Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Pod pojmom „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ má zákon na mysli tie rozhodnutia, ktorými sa konanie skončilo bez toho, aby sa vec vecne prejednála (pozri judikát najvyššieho súdu R 73/2018, aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 164/2020). Vecou samou nie je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a ani konečným rozhodnutím vo veci samej (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1354 a 1355), preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 CSP nemožno vyvodiť.

9.3. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP je síce dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd doposiaľ takúto otázku neriešil alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, ale v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia je v takomto prípade prípustnosť dovolania vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, vyvodená z § 421 ods. 1 CSP je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP (obdobne pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2019, 4 Cdo 71/2019, 7 Cdo 276/2019, 5 Cdo 114/2020, 7 Cdo 125/2020, 7 Cdo 113/2021, aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. februára 2017 sp. zn. I. ÚS 56/2017, viď bod 27.).

10. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.